

Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἄνευ σχεδίου καὶ συστήματος, ἄνευ μεθοδικοῦ εἰρημοῦ, κατεργασίας καὶ μεταδόσεως τῆς διδακτέας ὕλης, ὀφείλουσιν οἱ διδάσκοντες νὰ τηρῶσιν ἐν τῷ σχολικῷ ἡμερολογίῳ αὐστηρὸν τῆς διδασκαλίας τῶν ἐλεγχοῦν. "Ὅπως δ' ἐξακριβωθῆ ὅτι τὸ ἀνεγειρόμενον οἰκοδόμημα δὲν ἀνεγείρεται ἐπὶ σαθρῶν βάσεων ἐξ ἀπειρίας τοῦ διδάσκοντος μέλους τοῦ Φροντιστηρίου ὁ διδάσκαλος ἐκτελεῖ συχνότατα ἐξετάσεις τῶν διδασκόντων, ὅπως ἀνακαλυφθῶσι καὶ πληρωθῶσι τὰ τυχόν ἐν τῷ πνεύματι τῶν παιδίων μείναντα κενά, γίνῃ φῶς ὅπου τυχόν ἐμεινέ τι σκοτεινόν.

Ἐν ἰδιαίτερῳ βιβλίῳ ὀφείλουσιν οἱ διδάσκοντες ἐν τινὶ τάξει νὰ καταγράψωσιν ὑπὸ μορφήν προσωπογραφῶν λεπτομερεῖς καὶ ἀκριβεῖς παρατηρήσεις περὶ τοῦ χαρακτήρος, τῆς ἰδιοφυίας ἐκάστου τῶν παιδίων. Ποίαν σύντονον καὶ μακρὰν προσοχὴν, ποίαν ὀξείαν παρατηρητικότητα ἀπαιτεῖ ἡ δυσχερὴς αὕτη μελέτη, εἶνε εὐνόητον, ἀλλὰ καὶ ποία εἶνε ἡ βαθεῖα θεμελιώδης παιδαγωγικῆς σημασία τῆς δὲν εἶνε δύσκολον νὰ νοηθῆ. "Ὅστις ἀγνοῶν τὰ κληρονομικὰ ἢ ἐπίκτητα προσόντα ἢ ἐλαττώματα τοῦ διανοητικοῦ, αἰσθητικοῦ, βουλευτικοῦ τῶν παιδίων, φρονεῖ ὅτι δύναται νὰ τοὺς παιδαγωγῆσῃ, αὐτὸς κοπανίζει, κατὰ τὸ λεγόμενον, ἀέρα.

Ὁ χάρος δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς πλείονας λεπτομερείας. Ἄς εἴπωμεν μόνον ὅτι τὸ παιδαγωγικὸν Φροντιστήριον ἐν ἀδρεπὴβόλφ αὐτενεργεῖα μοχθεῖ νὰ προαγάγῃ τὴν Παιδαγωγικὴν ἐπιστήμην. Πλὴν ἄλλων ἐρευνῶν, ἄλλων ἀποπειρῶν στεφθεῖσάν ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ διαδομένων ὁσημέραι ἀνά τὴν Γερμανίαν καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἀξία ἀναγραφῆς εἶνε ἡ ἀνακήρυξις τῶν σχολικῶν ταξιδίων ὡς ὀργανικοῦ μέλους τῆς ἀγωγῆς καὶ διδασκαλίας*): τὰ ταξίδια ταῦτα οὐ μόνον πατριδογραφικὴν ἔννοιαν ἔχουσι, οὐ μόνον εἰς ὑγιεινοὺς σκοποὺς συντελοῦσι, ἀλλὰ πρὸ παντὸς εὐρύνουσι τὸν διανοητικὸν ὀρίζοντα τῶν μαθητῶν· αἱ ἐκ τῆς παρατηρήσεως τῶν παιδίων ἐντυπώσεις — λαμβάνεται δὲ φροντιστὶς νὰ εἶνε ἀκριβεῖς καὶ πισταί — ἀποτελοῦσι πολυτιμότερον, δυσἀπόκτητον ἄλλως ὕλικόν ὅπερ δὲ κατεργασθῆ μετ' αὐτῶν ὁ διδάσκαλος.

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ἐν τῷ παιδαγωγικῷ Φροντιστηρίῳ

*) Id. Die Schulreise als organisches Glied im Plane der Erziehungsschule, von Oberlehrer E. Scholz. 3. Seminarheft.

θεωρία καὶ πράξις εἶνε ἀναποσπαστως συνδεδεμένοι· τὴν θεωρίαν πλὴν τῶν πανεπιστημιακῶν μαθημάτων τοῦ καθηγητοῦ ἀντιπροσωπεύει καὶ τὸ θεωρητικόν, ἐν ᾧ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος ἀναγινώσκονται πραγματεῖαι περὶ διδακτικῶν ζητημάτων, ἐπικρίσεις τῶν σπουδαιοτέρων παιδαγωγικῶν ἔργων ἅτινα δημοσιεύονται ἐκάστοτε, ἐπακολουθεῖ δὲ μακρὰ καὶ σοβαρὰ συζήτησις· μὴ νομίση δὲ τις ὅτι τὸ θεωρητικόν τοῦτο εἶνε τι αὐτοτελές· τὰς ρίζας τοῦ ἔχει ἐν τῇ πράξει τοῦ Φροντιστηρίου, διότι ἡ πραγματικὴ ἐπιστημονικὴ Παιδαγωγικὴ οἷα ἀξιοῖ ὅτι εἶνε ἡ ἐν Ἰένῃ, ἐργάζεται ἐπαγωγικῶς, ὡς αἱ θετικαὶ ἐπιστήμαι, ἀπὸ τῆς πείρας αἰρομένη εἰς τοὺς κανόνας καὶ τοὺς νόμους. Αἱ πραγματεῖαι αὗται ὡς καὶ ἄλλα πορίσματα τῶν ἐρευνῶν δημοσιεύονται ἐν τεύχεσι, τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ἤδη τρία.

Ἰκανὰ εἶπομεν περὶ τοῦ παιδαγωγικοῦ Φροντιστηρίου· ἀλλὰ περὶ ἐκείνου ὅστις εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ Φροντιστηρίου τοῦτου, περὶ ἐκείνου, ὅστις ἐμπλεως ἐνδουσιασμοῦ ἐμπνέει τὸν ἐνδουσιασμόν περὶ αὐτόν, καὶ ἐπισπᾷ μὲν τὸν σεβασμόν διὰ τὴν μάθησίν του, ἐφέλκεται δὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν διὰ τῆς μελιχιότητος τοῦ ἡθους του, περὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Rein οὐδὲν εἶπομεν εἰσέτι· ἂν ἐλέγομεν ὅτι φρονοῦμεν δὲ προσεκροῦμεν εἰς τὴν μετριοφροσύνην του· τὰ δημοσιεύματά του, τὸ λαμπρὸν περιοδικόν του «Pädagogische Studien», μαρτυροῦσι τὸν γενναῖον, τὸν ἀκαταπύνητον, τὸν δεινὸν ἀγῶνα αὐτοῦ πρὸς ἐκρίζωσιν μακρῶν παιδαγωγικῶν προλήψεων*), καταδεικνύουσι τὸ ῥηζικέλευθον τοῦ ἐπισημοτέρου σήμερον ἀντιπροσώπου τῆς Ἐρβαρτιανῆς παιδαγωγικῆς· ἡ περὶ αὐτὸν διεθνῆς συρροή μαρτυρεῖ μέχρι τίνων χωρῶν ἐξικνεῖται ἡ παιδαγωγικὴ του φήμη.

Ἐνταῦθα δ' ἀρκεσθῶμεν μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ καθηγητὴς κ. Rein ἐγεννήθη τῇ 10 Αὐγούστου 1846 ἐν Eisenach, ὅτι ἐσπούδασεν ἐν τοῖς ἐν Ἰένῃ, Λειψία καὶ Εἰδελβέργῃ Πανεπιστημίῳ, ὅτι τῷ 1873 διωρίσθη διευθυντὴς τοῦ ἐν Βεῖμάρῃ Διδασκαλείου καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1886 διατελεῖ ἐπίτιμος καθηγητὴς τῆς Παιδαγωγικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἰένης.

Ὡς βλέπετε εἶνε ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας· τὸ μέλλον μένει πρὸ αὐτοῦ ἀνοικτόν, ἐπιφυλάσσει νέους ἀγῶνας καὶ νέους θριάμβους.

*) Id. Aus d. päd. Universitäts-Sem., 3. Heft, Vorwort.

A. K.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΜΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΤΖΕΚΥΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΙΔ. ΥΠὸ ΡΟΒΕΡΤΟΥ ΛΟΥΔΩΒΙΚΟΥ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ.

(Τέλος.)

Ἀλλὰ προῖόντος τοῦ χρόνου ἐξηλείφθη ἡ ἐντύπωσις τῶν προτέρων φόβων μου: ἡ ἐπιδοκιμασία τῆς συνειδήσεώς μου μοὶ κατέστη βαρετὴ, ἐπιθυμία καὶ πόθοι ταπεινοὶ ἐφλέγοντο ἐν ἐμοὶ καὶ ἀπῆτουν ἱκανοποίησιν, ὁ Ἄϊδ ἠγωνίζετο ἀπελπιστικῶς ὅπως ἐλευθερωθῆ ἐκ τῆς δουλείας, καὶ κατὰ τινὰ στιγμὴν μεγίστης ἀδυναμίας ἀνέφρα τὸ ἐρμάριον, παρεσκεύασα τὸ ποτὸν καὶ ἐκένωσα τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός.

"Ὅταν ὁ μέθυσος μέμφεται ἑαυτὸν διὰ τὸ κτηνώδες πάθος του, σπανιώτατα συμβαίνει νὰ σκεφθῆ καὶ τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἐκθέτει αὐτόν ἢ ἐσκοτισμένη συνείδησις του. Τὸ αὐτὸ συνέβαινε καὶ εἰς ἐμέ· σπανίως ἀγελογίζομην εἰς πόσον δεινὴν θέσιν ἠδύνατο νὰ μὲ φέρῃ ἡ μοχθηρὰ φύσις τοῦ Ἄϊδ, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς κακίας.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ἡ τιμωρία.

Ὁ ἐν ἐμοὶ δαίμων ἦτο ἐπὶ μακρὸν δέσμιος, ἤδη δὲ

θραύσας τὰ δεσμά του ὤρμησεν ὡς μανιώδης λέων. Καί πίνων ἤδη τὸ φάρμακον, ἡσθάνομην τὸν δαίμονα τοῦτον ἰσχυρότερον, μανιαδέστερον ἢ ἄλλοτε ποτε. Ἐκ τούτου προήρχετο ἡ λυσσαλέα ὀργή, μεθ' ἧς ἤκουον τοὺς εὐγενεῖς καὶ ἀγαθοὺς λόγους τοῦ σεβαστοῦ γέροντος Σιρ Δάνβερς Κάρου· οὐδείς ἄνθρωπος, κύριος ὢν τῶν αἰσθησέων του, ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ τοσοῦτο στυγερόν κακούργημα. Τὸν ἐφόνευσα, ὅπως τὸ δύστροπον καὶ ἀνάγωγον παιδίον θραύει τὸ ἄδυρμά του.

Ἡ κόλασις ἐμαίνετο ἐντός μου. Μετὰ διαβολικῆς ἠδονῆς ἔτυπτον καὶ ἐσπάρασσον τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς γέροντος. Εἶχεν ἤδη παραδώσῃ τὸ πνεῦμα, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔπαυον νὰ τὸν τύπω μὲ τὸ βαρὺ ρόπαλόν μου, μέχρις οὗ ἀπηύδησα καὶ ἡ ῥάβδος ἐσχίσθη εἰς δύο ἐν τῇ χειρὶ μου.

Αἰφνης κατενόησα τὸ φρικῶδες τῆς θέσεώς μου. Δὲν ἡσθάνομην μεταμέλειαν· τὸνναντίον ἔχαIRON ἐπὶ τῷ κακούργηματι ὅπερ διέπραξα, ἀλλὰ αἱ συνέπειαι τοῦ κακούργηματος καὶ ὁ κίνδυνος τὸν ὁποῖον διέτρεχον ἴσταντο ὡς ἀπειλητικὰ φαντάσματα ἐνώπιόν μου.

Ἐν μόνον πρᾶγμα ἐσκεπτόμην — νὰ σωθῶ.

Ἐδραμον εἰς τὴν ἐν Σόχω κατοικίαν μου, ἔκαυσα ὅλας τὰς ἐπιστολάς καὶ ὅλα τὰ ἔγγραφα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ μὲ προδώσωσι, εἶτα δὲ ἐπορεύθην εἰς τὴν οἰκίαν μου, μὲ ἐλαφρὰν καρδίαν καὶ ἐντροφῶν ἐν τῇ ἀναμνήσει τοῦ φρικῶδους κακούργηματος, ὅπερ διέπραξα· μάλιστα δὲ ἐσχεδιάζον ἤδη καὶ διὰ τὸ μέλλον ὅμοια κακούργηματα. Γελῶν καὶ ἄδων παρεσκεύασα τὸ ποτὸν καὶ τὸν ἔπιον — εἰς ὑγείαν τοῦ φονευθέντος. Καὶ πρὶν ἔτι παύσωσιν οἱ φοβεροὶ πόνοι τῆς μεταμορφώσεως, ὁ Ἑρρίκος Τζέκυλ ἐγονυπέτησε χέων πικρότατα δάκρυα καὶ προσσηχῆθη ζητῶν παρὰ τοῦ παντοδυναμοῦ συγχώρησιν.

Ὡσεὶ πέπλος τις ἔπεσεν αἰφνης ἀπ' ἐμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου· οὐδέποτε εἶχον συλλογισθῆ μετὰ τοσαύτης συντριβῆς καρδίας τὴν κινδυνώδη καὶ φρικωδέστατην ὁδόν, εἰς ἣν εἶχον εἰσελθῆ. Ὁλος μου ὁ βίος ἤρχισε νὰ ἐξελισσεταὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀπὸ τῶν παιδικῶν μου ἡμερῶν, καθ' ἃς περιεπάτου ἐν τοῖς λειμῶνας κρατούμενος ἀπὸ τῆς χειρὸς ὑπὸ τοῦ πατρός μου, διὰ τῶν ἐτῶν τῆς γυμνασιακῆς καὶ τῆς πανεπιστημιακῆς μου φοιτήσεως, καθ' ἣν πλήρης ἐπιμελείας καὶ φιλοδοξίας ἐπεδίωκον ὑψηλοτάτους σκοπούς, διὰ τοῦ λαμπροῦ σταδίου μου, ὅπερ διήνυον, μέχρι τοῦ φρικῶδους κακούργηματος τῆς νυκτὸς ἐκείνης.

Ἐπεθύμουν νὰ ἐκβάλω δυνατὰς κραυγὰς· μὲ δάκρυα καὶ μὲ προσευχὰς προσελάθουν ν' ἀποσοβῆσω τὰς φρικῶδεις εἰκόνας τῆς φαντασίας μου, νὰ καταπνίξω τοὺς φοβεροὺς ἤχους οἵτινες ἐβόμβουν περὶ μου· ἀλλὰ ἐν μέσῳ τῶν θερμοτάτων προσευχῶν μου μὲ ἠτένιζε τὸ διαβολικὸν πρόσωπον τοῦ Ἄυδ μὲ καταχθόνιον μειδίαμα. —

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ ἐκυρίευσεν μαλακώτερόν τι καὶ ἡσυχώτερον συναίσθημα· ἡσθάνομην ποιάν τινα χαρὰν καὶ ἀσφάλειαν. Ὁ Ἄυδ ἔπρεπε νὰ ἐκλείψῃ διὰ παντός, ν' ἀφανισθῆ ἐντελῶς καὶ ἀνεπιστρεπτί· μόνη ἡ ἀγαθὴ μερὶς τῆς φύσεώς μου ἔπρεπε νὰ ζῆσῃ.

Μὲ πόσῃν χαρᾶν, μὲ πόσῃν ἀνακούφισίν ἔχαιρέτισα τὴν ἐπιστροφὴν ταύτην τῆς ἀγαθῆς μου φύσεως! Ἐκλείσα τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην θύραν, ἣτις ἦγεν ἐκ τῆς

ὀπισθεν ὁδοῦ εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου καὶ ἔθραυσα τὴν κλεῖδα.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ φόνος τοῦ Δάνβερς Κάρου ἐφωανάζετο εἰς ὅλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Ἡ νεαρὰ ὑπρέτρια ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν φονέα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἐδουάρδου Ἀῦδ· δὲν ἦτο ἀνάγκη ἄλλων ἀποδείξεων. Ὁ φόβος τῆς ἀγχόνης ἐνίσχυεν ἤδη ἔτι μᾶλλον τὰς ἀγαθὰς μου προθέσεις. Ὁ Τζέκυλ ἦτο ἤδη ἡ μόνη καταφυγὴ μου. Ἄν τῶρα ἐνεφανίζετο ὁ Ἄυδ, ὀλόκληρος ἡ πόλις θὰ ἐπετίθετο κατ' αὐτοῦ.

Ἦδη ὁ ὕψιστος σκοπὸς τοῦ βίου μου ἦτο νὰ ἐπανορθώσω τὰ φοβερά μου λάθη· καὶ πράγματι ἤρχισα τὸ ἔργον τοῦτο μετὰ σπουδαιότητος καὶ εὐσυνειδησίας.

Γνωρίζεις πῶς ἐπέρασα τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ παρελθόντος ἔτους. Γνωρίζεις πόσον προσελάθουν νὰ πράττω τὸ καλόν, νὰ βοηθῶ τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς πάσχοντας. Γνωρίζεις πόσον ἡσυχῶς παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, αἵτινες δι' ἐμὲ ἦσαν σχεδὸν ἡμέραι εὐτυχίας. Καὶ δύναμαι εὐκρινῶς νὰ σοὶ ὁμολογήσω ὅτι ὁ ἀδάως καὶ ἐνάρετος οὗτος βίος δὲν μοὶ κατέστη ἀνιαρός, ἀλλὰ τὸνναντίον, ὁσημέραι εὐαρεστότερος.

Ἐν τούτους ὅμως ἡ κατάρτα τῆς διπλῆς μου φύσεως ἐπίεζεν εἰσέτι βαρέως τὴν ψυχὴν μου· εὐθύς ὡς ἤλαττοῦντο αἱ ὀδυνηραὶ τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου, ὁ δαίμων ἤρχισε πάλιν νὰ κινῆται ἐν ἐμοί.

Νὰ μεταμορφωθῶ πάλιν εἰς τὸ καταχθόνιον ἐκεῖνον ὄν, δὲν ἠθέλον, — οὔτε κἂν νὰ τὸ σκεφθῶ μὲ ἄφινεν ὁ φόβος. Ἄλλ' ἐν τῇ ἀρχικῇ, τῇ ἰδίᾳ μου μορφῇ, ὡς Ἑρρίκος Τζέκυλ, ἤχθην πάλιν εἰς πειρασμοὺς καὶ ἤρχισα νὰ ἀμαρτάνω κρυφίως.

Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ τὸ τέλος. Τὸ μέτρον ἦτο σχεδὸν πλήρες, καὶ ἐπέκειτο ἡ καταστροφή. Ἐν συμβεβηκός, τὸ ὁποῖον τῶρα θὰ σοὶ ἐκθέσω, κατέστρεψε διὰ παντός τὴν ἰσορροπίαν τῆς ψυχῆς μου.

Ἦτο ὠραία, εὐήλιος ἡμέρα, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰανουαρίου. Ἐκαδήμην ἐπὶ ἐνὸς θρανίου ἐν τῷ Regent's Park καὶ ἠλιαζόμην. Οἱ στρουθοὶ ἐκελάδουν εὐθύμως εἰς τοὺς ζηρούς κλάδους τῶν δένδρων, ὡσεὶ προαισθανόμενοι τὴν ἀφίξιν τοῦ ἔαρος. Ἦμην, ὡς συνήθως, βεβυδισμένος εἰς σκέψεις περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ὁ Δαίμων ἐκινήθη πάλιν ἐντός μου καὶ ἤρχισε νὰ θορυβῆ, θέλων νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμά του. Ἡ ἀγαθὴ μου φύσις ἐφαίνετο πάλιν ὑπνώττουσα. Ὑπεσχέθην εἰς τὸν ἑαυτόν μου νὰ διορθωθῶ, ἀλλ' ὄχι τῶρα ἀμέσως, ὄχι σήμερον!

Ἐπαρηγορούμην μὲ τὴν ιδέαν ὅτι δὲν εἶμαι χειρότερος ἢ ἄλλοι ἄνθρωποι· ἔχαIRON διὰ τὰς καλὰς μου προθέσεις, καὶ ἐπὶ τέλους παρέβαλον τὸν πλήρη ἐνεργείας βίον μου πρὸς τὴν ἀδράνειαν καὶ ἀδιαφορίαν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ εἶδον ὅτι ἤμην ἀνώτερος πολλῶν.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς μωρᾶς ἀλαζονείας μου κατελήφθη ὑπὸ ἰδιορρύθμου τινὸς συναισθήματος· ἡσθάνομην στενοχωρίαν καὶ ἀηδίαν, τὰ μέλη μου ἔτρεμον καὶ ὀλίγον ἐλείψε νὰ λιποθυμήσω. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς παρήλθον τὰ συναισθήματα ταῦτα, ἀλλ' ἐπικολούθησεν ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἐν τῷ πνεύματί μου παράδοξός τις μεταβολή. Ἠσθάνομην ἑμαυτόν τολμηρότερον, προκλητικώτερον· οὐδείς φόβος πλέον μὲ κατεῖχε ὡς πρὸς τοὺς κινδύνους, οἵτινες ἠπέιλον τὸν Ἄυδ.

Παρετήρησα τὸ σῶμά μου καὶ εἶδον ὅτι τὰ ἐνδύματά μου ἐκρέμαντο εὐρέα ἐξ ὄλων τῶν μερῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ γόνατός μου ἔκειτο ἰσχνή, ὀστεώδης καὶ μὲ μελαίνας τρίχας κεκαλυμμένη χεὶρ — ἤμην ὁ Ἐδουάρδος Ἄυδ.

Πρὸ ὀλίγων ἔτι στιγμῶν ἤμην ἀσφαλῆς ἐνώπιον, ὄλου τοῦ κόσμου, πλούσιος, ἀγαπώμενος καὶ τιμώμενος ὑπὸ πάντων — τῶρα δὲ αἴφνης εὐρισκόμην καταδικασόμενος ὑπὸ τοῦ νόμου, προκεκηρυγμένος, ἀπατρις, ἀνέστιος, φονεὺς, λεία πάντων τῶν πολιτῶν! —

Σύγχυσις καὶ ταραχὴ μὲ κατέλαβεν, ἀλλὰ μόνον δι' ὀλίγας στιγμάς. Καὶ πρότερον πολλακίς εἶχον παρατηρήσει, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ χαρακτήρι μου, ἦτοι ἐν τῇ φύσει τοῦ Ἐδουάρδου Ἄυδ, αἱ πνευματικά μου δυνάμεις ἦσαν ἰσχυρότεραι, αἱ σωματικά μου εἶχον περικοπὴν δυνάμιν καὶ ἐλαστικότητα, τὸ ἠθικόν μου θάρρος ἦτο μᾶλλον ἐντεταμένον· ὅπου ὁ Τζέκυλ θὰ ὑπέκυπτεν, ἔκει ὁ Ἄυδ ἀνταπεκρίνετο κάλλιστα πρὸς πάσας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς στιγμῆς.

Τοῦτο ἠσθάνθηκα καὶ τῶρα — ἀλλὰ τί νὰ πράξω;

Τὰ φάρμακά μου εὐρίσκοντο κλειδωμένα ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου μου· πῶς ἠδυνάμην νὰ τὰ λάβω; Τὸ πρόβλημα ἔπρεπε νὰ λυθῆ. Ἡ ὀπισθία θύρα τοῦ ἐργαστηρίου ἦτο κεκλεισμένη, καὶ ἡ κλεῖς τεθραυσμένη. Ἄν ἀπετόλμων νὰ εἰσέλθω διὰ τῆς ἐμπροσθίας θύρας, οἱ ἴδιοί μου ὑπηρετοὶ θὰ μὲ συνελάμβανον καὶ θὰ μὲ παρέδιδον εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Τότε ἐσκέφθηκα τὸν Λάννου.

Ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην νὰ προσέλθω πρὸς αὐτόν; πῶς νὰ τὸν πείσω; Καὶ ἂν ἀκόμη διέφευγον τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ συλληφθῶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, πῶς ἠδυνάμην νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰς τὸ δωμάτιόν του; πῶς ἠδυνάμην, ἄγνωστος ὢν, μὲ τὴν τερατώδη μορφήν μου, ἣτις ἐνέπνεε φρίκην εἰς πάντα ἄνθρωπον, νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ περιφήμου ἰατροῦ καὶ νὰ τὸν πείσω, νὰ μεταβῆ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συναδέλφου του Τζέκυλ νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου του διάφορα ἀντικείμενα καὶ νὰ τὰ φέρῃ εἰς ἐμέ;

Τότε αἴφνης ἐνεθυμήθηκα ὅτι μοι ἔβρισκε μία ιδιότης τῆς προτέρας μου φύσεως: ὁ γραφικὸς χαρακτήρ μου. Ἡ ἀνάμνησις αὕτη ἐγένετο τὸ φῶς, ὅπερ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐκ τοῦ σκότους διέξοδον. Ἐτακτοποίησα, ὅσον ἠδυνάμην καλλίτερα, τὰ κρεμάμενα ἐνδύματά μου καὶ καλέσας ἕνα προστυχόντα ἀμαξηλάτην μετέβην εἰς ἐν ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Portland. Ἡ ἀλλόκοτος ἐνδυμασία μου θὰ καδίστα πολὺ γελοῖαν τὴν ἀποτρόπαιον μορφήν μου — οὐδεὶς δὲ ὑπάπτειε ποῖον δυστυχῆς πλάσμα ἐκάλυπτον τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα. Ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, παρατηρήσας με. Τὸν ἠτένισα μὲ βλέμμα τοσαύτης καταχθονίου μανίας, τρίζων τοὺς ὀδόντας, ὥστε τὸ μειδίαιμά του ἠφανίσθη. Ἦτο εὐτύχημα δι' αὐτόν καὶ δι' ἐμέ ὅτι ἔπαυσε νὰ γελά, ἀλλως ἤμην ἔτοιμος ἤδη νὰ τὸν κρημνίσω ἀπὸ τῆς ἀμάξης καὶ νὰ τὸν κατασπαράξω ὡς ἄγριον θηρίον.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὲ ἐδέχθησαν ὡσαύτως μὲ πρόσωπα δυσμενῆ, ἀλλ' ἐν βλέμμα μου ἤρκεσε νὰ τοὺς παγώσῃ τὸ αἶμα καὶ νὰ κάμῃ εὐγενεστέρους τοὺς τρόπους των. Εἰσῆλθον εἰς ἐν δωμάτιον καὶ ἐξήτησα τὰ

πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα. Ὁ Ἄυδ ἐν κινδύνῳ εὐρισκόμενος μοι ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον μέχρι τοῦδε ὄν. Φόβος καὶ λύσσα καὶ φονικὸν ἐπάλαιον εἰς τὰ «στήθη του». Δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ «εἰς τὰ ἰδικά μου στήθη», διότι τὸ ἔκτρωμα ἐκεῖνο τοῦ Ἄδου δὲν ἦτο ἀνθρώπινον ὄν: οὐδὲν ἄλλο ἔζη ἐν αὐτῷ, εἰμὴ φόβος καὶ μῖσος. Ἐν τούτοις ἐκυρίευσεν τὸ φόνιον πάθος του, καὶ ἔγραψε δύο ἐπιστολάς, μίαν εἰς τὸν Λάννου καὶ μίαν εἰς τὸν Παῦλον, διὰ νὰ εἶνε δὲ ἀσφαλῆστερος ὅτι θὰ ληφθῶσιν ἐγκαίρως, τὰς ἔστειλε συστημένας.

Ἐκεῖ, ἐν τῷ ἐρήμῳ δωματίῳ τοῦ ξενοδοχείου ἐμεινεν ὄλην τὴν ἡμέραν συλλογιζόμενος τὴν δυστυχίαν του. Ὁ ὑπηρετῆς, ὅστις τῷ ἔφερε τὸ φαγητόν, ἠτένισεν αὐτόν μετὰ φόβου καὶ ἐκπλήξεως καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου δρομαίως.

Ὅτε ἐγένετο ἑσπέρα, κατέλιπε τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκάλεσε μίαν ἀμαξαν καὶ περιεφέρετο ἐν τῇ πόλει. Ὅτε δὲ ἐνόησεν ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης εἶχε λάβῃ ὑποψίαις κατ' αὐτοῦ, κατέβη ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ ἤρχισε νὰ περιουδεύῃ τὰς ἐρημοτέρας καὶ σκοτεινότερας ὁδοὺς τῆς μεγαλοπόλεως. Οἱ ὀλίγοι ἄνθρωποι, οἵτινες τὸν συνήτησαν, ἔστρεφον καταπεπληγμένοι τὰ ὄμματα πρὸς αὐτόν. Ἀληθινὴν τρικυμία παθῶν ἐμαίνεται ἐντὸς τοῦ στήθους του — ἐδίψη αἶμα, καὶ συγχρόνως ἐπάγανε τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων του ἀπεριγράφτος φόβος. Μία πτωχὴ καὶ ἀσθενὴς γραῖα ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν προσφέρουσα φῶσφορα πρὸς ἀγοράν. Ἐκεῖνος δὲ τὴν ἔτυψεν εἰς τὸ πρόσωπον — καὶ ἡ δυστυχῆς γραῖα ἀπεμακρύνθη κλαίουσα. Ἐπὶ τέλους ἦλθε τὸ μεσονύκτιον καὶ ὁ Ἄυδ εὐρέθη πρὸ τῆς θύρας τοῦ Λάννου.

Ὅτε ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ Λάννου ἐπανήλθον εἰς ἑμαυτόν, ἤμην σφοδρότατα τεταραγμένος ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸν ὀπρίον ἐπροξένησα εἰς τὸν παλαιόν μου φίλον. Ἀλλὰ τί ἦτο ὁ φόβος οὗτος τοῦ Λάννου; ἦτο μόνις μία σταγὼν ἐν τῷ ὄκεανῷ τοῦ φόβου, τῆς φρίκης καὶ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος, ἅτινα συνετάρασσον τὴν ἀδελφίαν ψυχῆν μου. Νέα μεταβολὴ εἶχε συντελεσθῆ ἐντὸς μου. Ὁ φόβος, ὅστις ἐβασάνιζε τὴν ψυχῆν μου, δὲν ἦτο ὁ ἀνανδρὸς φόβος τῆς ἀγχόνης ἀλλ' ἡ φρίκη ἦν μοι ἐνέπνεεν ἢ σκέψις ὅτι ἐμελλον νὰ μείνω διὰ παντὸς Ἐδουάρδος Ἄυδ. Τοῦ Λάννου τὰς πικρὰς μομφὰς ἐδέχθη ὡς ἐν ὄνειρῳ — ὡς ἐν ὄνειρῳ διατελῶν ἔφθασα εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ κατεκλίθη ἐν τῇ κλίνῃ μου. Ἐνέπεσα εἰς βαρύτατον, μολύβδιον ὕπνον, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὰ τὰ φρικωδέστατα ὄνειρα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὲ ἐξεγείρωσιν. Ἀφυπνίσθη ἀδύνατος καὶ τρέμων κατ' ὄλα μου τὰ μέλη. Εἶχον θανάτου φόβον ἀπὸ τὸ τέρας, τὸ ὁποῖον ἐκοιμάτο ἐν ἐμοί. Οἱ κίνδυνοι τῆς προτερείας νυκτὸς παρουσιάσθησαν ἤδη ἐναργεῖς εἰς τὸ πνεῦμά μου. Εὐχαρίστησα τὸν Θεὸν ὅτι εὐρισκόμην τῶρα πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, ἐν τῷ δωματίῳ μου, ἐνθα εἶχον πρόχειρα τὰ φάρμακά μου· βαδὺ συναίσθημα εὐγνωμοσύνης, μάλιστα δὲ καὶ ἀμυδρὰ τις ἀκτίς ἐλπίδος ἐπλήρουν τὴν βασανισμένην καρδίαν μου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐξῆλθον ἡσυχος εἰς τὴν αὐλήν, ὅτε αἴφνης πάλιν μὲ κατέλαβε τὸ φοβερόν ἐκεῖνο συναίσθημα ὅπερ συνήθως προηγεῖτο τῆς μεταμορφώσεώς μου. Μόλις ἐπρόφθασα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου τὸ ἐν τῇ ὀπισθεν οἰκίᾳ, μετ' ὀλίγας δὲ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΣΤΙΓΜΗ ΚΑΤΑ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ. Εικὼν ὑπὸ Ο. Gerlach

στιγμάς ἢ λύσσα καὶ θηριωδία τοῦ Ἄυδ εἰμαίνεται ἐντός μου. Ἐπιὼν διπλὴν δόσιν τοῦ φαρμάκου ὅπως ἐπαναφέρω ἑμαυτὸν εἰς τὴν προτέραν μου φύσιν, ἀλλὰ μόλις μετὰ ἕξ ὥρας ἡσθάνθη τὰ συμπτώματα τῆς ἐπικειμένης μεταλλαγῆς μου, καὶ ἠναγκάσθη νὰ πῶ καὶ ἑτέραν δόσιν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μόλις κατάρθουν διὰ τῆς μεγίστης προσοχῆς καὶ διὰ συνεχοῦς χρήσεως τοῦ φαρμάκου, νὰ ἐμφανίζωμαι ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Τζέκυλ. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἠδυνάμην νὰ προσδοκῶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀκουσίας μου μεταμορφώσεως. Πρὸ πάντων ὅταν ἐκοιμώμην ὑπῆρχεν ὁ μέγιστος κίνδυνος: ἤρκει μόνον νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς, καθήμενος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας παρὰ τῆς θερμάστρας — καὶ ἀφυπνιζομένη ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ Ἄυδ.

Ἐν τῇ διηγεσεί τούτῃ ταραχῇ διατελῶν καὶ καταδικασμένος εἰς τὴν ἀϋπνίαν, ἐξησθενούμην ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν περισσότερο σωματικῶς τε καὶ πνευματικῶς. Ἦτο ὀδυνηρότατον συναίσθημα, καταναλισκόν ὡς πῦρ τὰ ἐγτόσδιά μου — ὁ φόβος τῆς δευτέρας μου φύσεως. Ἀλλ' ἐν τῷ ὕπνῳ, ἢ ὁσάκις ἔπαυεν ἡ ἐνέργεια τοῦ φαρμάκου, τότε ἡσθάνομην, σχεδὸν ἄνευ τῶν πόνων τῆς μεταμορφώσεως, οἵτινες ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνοντο ἀσθενέστεροι, ἀνέκφραστον ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ κακόν: ἡ φαντασία μου ἐδημιούργει ὑπερφυσικὰς εἰκόνας ἀπεριγράφτου ἀκολασίας, ἢ ψυχῆ μου ἔβραζεν ἐκ μίσους καὶ φονικοῦ πάθους, τὸ σῶμά μου δὲν ἐφαίνετο ἀρκούντως ἰσχυρόν, ὥστε νὰ κρατῆ ἐντός του τὴν μανιώδη ἐνέργειάν τοῦ Ἄυδ.

Ἡ δύναμις τοῦ Ἄυδ ἠῤῥαυε καθ' ὅσον ἠῤῥαυε καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ Τζέκυλ: ἀρρητὸν μῖσος ἐχώριζεν τὸν ἕνα ἀπὸ τοῦ ἄλλου.

Εἰς τὸν Τζέκυλ ὑπῆρχε τὸ ἐνστικτὸν τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἦδη κατενόει ποῖον τέρας εἶχε δημιουργήσῃ ἐξ ἑαυτοῦ καὶ δι' ἑαυτόν. Τὸ ἔκτραμα τοῦτο τοῦ ἄδου εἶχε κοινὴν μετ' αὐτοῦ τὴν συνείδησιν, καὶ μόνον μετ' αὐτοῦ ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ.

Τὸ μῖσος τοῦ Ἄυδ κατὰ τοῦ Τζέκυλ εἶχε διάφορον ἀρχήν. Ὁ φόβος τῆς ἀγχνόνης ἠνάγκαζεν αὐτόν, νὰ διαπράττῃ διηνεκῶς εἰδὸς τι αὐτοκτονίας, νὰ προσλαμβάνῃ τὴν ὑποταγὴν φύσιν τοῦ Τζέκυλ. Ἡ ἀνάγκη αὕτη τῷ ἦτο μισητῇ, ὅπως καὶ ἡ δειλία τοῦ Τζέκυλ. Τὸ μανιώδες μῖσος τοῦ ἐξεδήλου διὰ πολυειδῶν ταπεινῶν καὶ χαμερπῶν τρόπων. Ἐγράφε λ. χ. φρικώδεις βλασφημίας εἰς θρησκευτικὰ βιβλία, τὰ ὅποια συνείδησα ν' ἀναγινώσκω εἰς προτέρας εὐτυχεῖς ἡμέρας μετ' ἰδιαίτερας ζέσεως: ἔκαυσε τὰς ἐπιστολάς καὶ τὴν εἰκόνα

τοῦ πατρός μου: καὶ ἂν μὴ ἐμπόδιζεν αὐτὸν ὁ φόβος τῆς ἀγχνόνης, θὰ μὲ παρέδιδεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὅπως μὲ ἐμπλέξῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ φόνου τοῦ Σιρ Δάνβερς Κάρου.

Εἶνε περιττὸν νὰ ἐπιμηκύνω περισσότερο τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, οὔτε καιρὸς μοι ὑπολείπεται πρὸς τοῦτο. Οὐδεὶς ποτε ὑπέφερε τόσον, ὅσον ἐγώ!

Τίς οἶδε πόσον χρόνον θὰ διήρκει εἰσέτι ὁ διπλοῦς αὐτὸς βίος μου, ἂν δὲν μὲ κατελάμβανε τὸ τελευταῖον δυστύχημα, τὸ ὁποῖον διὰ παντός θὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τῆς ἰδίας μου μορφῆς, ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς μου φύσεως. Ἡ ποσότης τοῦ ἄλατος, τὸ ὁποῖον ἐπρομηθεύθη ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ τὸ ὁποῖον μετεχειρίζομην ἀπὸ τοῦ πρώτου μου πειράματος, ἠλαττοῦτο σημαντικῶς καὶ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Παρήγγελλον διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου νέας προμηθείας καὶ ἀνεμίγνυνον τὰ διάφορα συστατικά — ὁ βρασμὸς ἐπῆρχετο, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ πρώτη ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος, ἀλλ' ἡ δευτέρα δὲν συνετελείτο. Ἐπιὼν τὸ ποτόν, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐσχημάτισα τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ πρῶτον ἄλας, ὅπερ εἶχον προμηθευθῆ, ἦτο νενοθυμένον, καὶ ἀκριβῶς τὸ ἄγνωστον ποσὸν τοῦ ξένου συστατικοῦ ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρεῖχεν εἰς τὸ ὅλον τὴν θυμασίαν ἐνέργειαν.

Ἐκτοτε ἔχει παρέλθῃ μία ἐβδομάς, καὶ τῶρα γράφω τὸ τέλος τῆς ἐξομολογήσεως ταύτης ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς τελευταίας δόσεως τοῦ πρώτου ἐκείνου ἄλατος. Αὕτη λοιπὸν εἶνε ἡ τελευταία φορά, καθ' ἣν ὁ Ἐρρίκος Τζέκυλ βλέπει τὴν ἰδίαν του μορφήν ἐν τῷ κατόπτρῳ καὶ σκέπτεται καὶ γράφει μὲ τὸ ἰδίον του πνεῦμα. Πρέπει νὰ σπεύσω νὰ τελειώσω, διότι μόλις διὰ μεγάλης προσοχῆς κατάρθωσα ν' ἀποκρῦψω ἀπὸ τοῦ Ἄυδ τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην. Ἄν ἡ μεταμόρφωσις ἐγίνετο καθ' ὃν χρόνον γράφω, ὁ Ἄυδ θὰ ἐσχιζε καὶ θὰ ἔκαε τὸ χειρόγραφον τοῦτο.

Τὸ ἀναπόδραστον τέλος πλησίαζε.

Γνωρίζω, ὅτι τὸ πολὺ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας θὰ ὑποστῶ τὴν τελευταίαν μου μεταμόρφωσιν καὶ θὰ προσλάβω διὰ παντός τὴν στυγεράν μορφήν τοῦ τέρατος ἐκείνου.

Πῶς θὰ τελευτήσῃ ὁ Ἄυδ; Ὁ ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος, ἢ θὰ λάβῃ τὸ θάρρος τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸς ἑαυτόν; Μόνος ὁ Θεὸς τὸ εἰξεύρει, — ἀλλὰ τί με μέλει, ἐμέ;

Γνωρίζω ὅτι αὕτη εἶνε ἡ τελευταία μου ὥρα. Τὰ ἐπακολουθήσοντα δὲν ἀφορῶσι πλέον ἐμέ. Καὶ οὕτω φέρω εἰς πέρας τὸν βίον τοῦ δυστυχοῦς Ἐρρίκου Τζέκυλ.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἐρμάννου Χάιβεργ.

(Συνέχεια.)

Τὰ ἀφοράντα τὴν Καρμελίταν ἔλαβον διὰ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Μερτσέδες εὐνοϊκωτέραν τροπὴν, ἢ ὅτι προσεδόκα ὁ Καίῳ, κατὰ τὸτο τοῦλάχιστον, ὅτι διὰ τῆς τακτικῆς εἰς τὸ σχολεῖον φοιτήσεως καὶ διὰ τῶν ἰδιαιτέρων οικειῶν παραδόσεων, ἃς ἐλάμβανεν ἡ Καρμελίτα παρὰ τινος νεαρῆς διδασκάλου, ὁ βίος τοῦ κορασίου ἐρυθμίσθη καὶ ἐκανονίσθη ὅπως ὥστε ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία δὲν εἶχε πολλὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπεμβαίη εἰς τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ μετ' ὅσον ἐνεργὸν μέρος, ὅσον πρότερον. Πλὴν δὲ τούτου ἡ Καρμελίτα

ἐλάμβανεν ἤδη παρὰ τῆς μητριᾶς μέρος τι τοῦλάχιστον εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς ἐλευθερίαν. Βεβαίως ἐννοεῖται ὅτι φιλικὴ προσέγγισις μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς οὐδεμία ἐγίνετο. Τὸ θερμόαιμον καὶ σφοδρὸν εἰς τὰ ἀσθήματα κοράσιον δὲν ἐζητεῖ ἀγάπην ἐκεῖ ὅπου δὲν ἠλπιζε νὰ εἶρῃ ποτὲ τοιαύτην. Ἀλλ' ἐστρεψεν ἤδη καὶ ἐξ ἀποστάσεως τὴν καρδίαν του πρὸς τὴν Μερτσέδες, καὶ οὐδεμία ἐβδομάς παρήρχετο χωρὶς νὰ γράψῃ μίαν τοῦλάχιστον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἀγαπητὴν θείαν. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ μεγάλη αὐτῆ ἀγάπη τῆς Καρμε-